

یونس امامی: با مدال بازی های آسیایی، جهانی بلگراد جبران نمی شود برای این طلا دو هفته زجر کشیدم

مخمس وظیفه
روزنامه نگار

تیم ملی کشتی آزاد در بازی های آسیایی هانگژو به سه مدال طلا دست پیدا کرد که یکی از این طلاها متعلق به وزن ۷۴ کیلوگرم بود. یونس امامی که از سال ۲۰۱۹ به ترکیب تیم ملی رسیده و حالا دو مدال برنز جهان و یک طلا و یک برنز قهرمانی آسیا را در کارنامه دارد، در اولین حضورش در بازی های آسیایی به مدال طلا رسید. امامی در جهانی بلگراد هم در ترکیب تیم ملی بود اما نتوانست به مدال برسد و حتی در شانس مجدد هم با شکست مقابل ختاک تسابلوف به سهمیه المپیک هم نرسید اما در هانگژو کشتی های بهتری گرفت و اولین طلای تیم ملی کشتی آزاد را کسب کرد.

اولین طلای تیم ملی کشتی آزاد در هانگژو نام گرفتی.
واقعاً خوشحالم که توانستم به

مدال طلا برسم. فرقی هم نمی کرد که نفر اول طلا بگیرم یا نفر آخر؛ مهم این بود که طلا بگیرم. خیلی تحت فشار بودم، مخصوص بعد از اینکه در جهانی بلگراد هم شکست خورده بودم، این فشار بیشتر شده بود.

ولی با وجود این فشارها خوب کشتی گرفتی.
خوب بودم. به نظرم تازه بدنم راه افتاده بود و نسبت به جهانی سرحال تر بودم. خدا را شکر می کنم پس از شکست در مسابقات جهانی موفق شدم به مدال طلای بازی های آسیایی برسم. البته می دانم که با این مدال شکست بلگراد جبران نمی شود.

شکست در مسابقات قهرمانی جهان هم خیلی عجب بود.
برای خود ما هم قابل قبول نبود. حداقل از خودم توقع داشتم که تسابلوف را شکست بدهم اما نشد. امیدوارم مردم از این مدال طلا خوشحال شده باشند. واقعاً در این دو هفته اخیر زجر کشیدم.

با توجه به تجربه ای که داشتی این توقع وجود داشت که در جهانی حداقل در شانس مجدد بدرخشی.
در جهانی اتفاقات خوبی برابم رخ نداد. باید بعد از بازگشت به تهران خودم را آنالیز کنم و ببینم چرا چنین بالایی سرم آمد. اینجا بودم تا بتوانم

اتفاقات خوبی را رقم بزنم و فکر می کنم موفق به انجام این کار هم شدم. خیلی کار سختی بود که بعد از نتایج جهانی بلگراد اینچنین روی پای خودم بایستم.

شاید کسب سه مدال طلا و دو نقره نتیجه خوبی باشد اما مردم را راضی نکرد.
توقع مردم به حق است. مردم از کشتی توقع دارند و این را همه می دانند. ما هم همه تلاش مان را به خاطر مردم می کنیم تا شرمنده آنها نباشیم. در جهانی بلگراد هم نتیجه کلی تیم خیلی بد نبود اما مردم دوست داشتند که تیم طلا بیشتر بگیرد اما نشد. به هر حال رقبا اندازه رقبا آرامش ندارند.

ولی فدراسیون مدعی است که همه امکانات را فراهم کرده.
صد درصد همینطور است و باید از فدراسیون کشتی و علیرضا دبیر هم به خاطر حمایت هایی که داشتند تشکر کنم ولی او و مردم تنها حامی های ما بودند. نیاز به حمایت های بیشتر داریم. تا المپیک کمتر از یک سال زمان داریم و باید در این مدت حمایت ویژه ای باشد که امیدوارم این حمایت از بازگشت تیم شروع شود.

به المپیک اشاره کردی. سهمیه نگرانی و این یعنی کار سخت برای گرفتن سهمیه.

واقعاً کارم سخت شده ولی برای رفتن به المپیک هر کاری می کنم. سعی می کنم در گزینشی آسیا کار سهمیه را تمام کنم. چرا که در جهانی رقبا سخت و بیشتر می شوند.

اینجا را هم خوب شروع نکردی.
کشتی اول همیشه سختی های خودش را دارد تا به شرایط سالن و جو عادت کنی، طول می کشد. در کشتی اول شرایط بد نبود ولی عالی هم نبودم. هر چندر گذشت بهتر شدم. مرحله به مرحله پیش رفتم و برای هر کشتی ای برنامه داشتم.

برای کشتی فینال این تصور وجود داشت که حریت عبدالرحمان اف ازبک باشد.
واقعیتش خودم هم فکر می کردم کشتی گیر ازبک به فینال بیاید ولی کشتی گیر ژاپن به فینال رسید. فکر می کنم در فینال بهترین کشتی ام را گرفتم. بدون اشتباه بودم و راحت از عهده کار برآمدم.

خیلی ها توقع دارند که به مدال المپیک برسی، وعده مدال را می دهی؟
اول باید به المپیک برسم و بعد وعده مدال بدهم. وزن ۷۴ کیلوگرم واقعاً در سطح دنیا شلوغ و سخت است. تلاشم این است که بتوانم سهمیه را بگیرم اما نمی خواهم فقط برای کشتی گرفتن به المپیک بروم.

خودم هم فکر می کردم کشتی گیر ازبک به فینال بیاید ولی کشتی گیر ژاپن به فینال رسید. فکر می کنم در فینال بهترین کشتی ام را گرفتم. بدون اشتباه بودم و راحت از عهده کار برآمدم.

تیم ملی کشتی آزاد و نتایجی نگران کننده برای المپیک نه خوب، نه بد

حامد حسینی
خبرنگار

تیم ملی کشتی آزاد در روز پایانی مسابقات کشتی در بازی های آسیایی دست به کار بزرگی زد و توانست صاحب سه مدال طلا شود. سه طلایی که هم عملکرد این تیم را نسبت به دوره های قبل تقریباً قابل قبول کرد و هم اینکه به صعود کاروان ورزشی ایران در رنکینگ کمک کرد اما با این حال هنوز چشم انداز خوبی نسبت به آینده کشتی وجود ندارد.

تیم ملی کشتی آزاد در روز پایانی این مسابقات ۴ نماینده داشت که توسط یونس امامی در وزن ۷۴ کیلوگرم، حسن یزدانی در وزن ۸۶ کیلوگرم و امیرحسین زارع در وزن ۱۲۵ کیلوگرم صاحب سه مدال طلا شد. مجتبی گلچین هم در وزن

۹۷ کیلوگرم به مدال نقره رسید تا با نقره رحمان عموزاد در روز اول تیم ملی کشتی آزاد در شش وزن صاحب ۳ طلا و دو نقره شود. کسب سه مدال طلا و دو نقره را نمی توان ضعیف قلمداد کرد اما نتیجه درخشانی هم نیست و هرگز نمی توان با این عملکرد نسبت به آینده کشتی امید داشت. نتیجه ای که تیم ملی کشتی آزاد در این دوره کسب کرد، نسبت به دوره گذشته که تیم ایران سه طلا و یک برنز کسب کرده بود، بهتر شده اما نسبت به بازی های ۲۰۱۴ اینچون که تیم ملی کشتی آزاد صاحب ۴ مدال طلا و یک نقره شد، نتیجه ضعیف تری ثبت شده است.

بنابراین نتایج هانگژو برای کشتی نه سیاه سیاه است و نه سفید سفید اما یک سؤال مهم ذهن همه را درگیر خود کرده که با این وضعیت فعلی که در کشتی آزاد وجود دارد، می توان در المپیک پاریس به مدال طلا فکر کرد؟

فدراسیون کشتی توسط کسی اداره می شود که خودش از بهترین های رشته بوده و حتماً می تواند ریز کارشناسی کند اما بعید است او هم از این تیم با این حال و روزی که پیدا کرده توقع مدال طلا داشته باشد.

این جا هم مشکلاتی که در مسابقات قهرمانی جهان وجود داشت، نه تنها ادامه پیدا کرد بلکه به نظر بدتر هم شد. شکست مقابل نامداران دنیا مشکلی بود که در جهانی بلگراد حتی صدای علیرضا دبیر را هم درآورد اما این بار در هانگژو رحمان عموزاد در مصاف با کشتی گیری که شاید بتوان حتی با او هم سطح نبود، به بدترین شکل ممکن باخت. در وزن ۵۷ کیلوگرم هم ابراهیم خواری اگرچه کشتی گیر جوانی بود و برای اولین بار در چنین مسابقات سطح بالایی شرکت می کرد اما در مصاف با آمان هندی در حایل بازنده شد که ۸ بر یک جلو بود. در

واقع تیم ملی کشتی آزاد در این دوره در اوزانی به مدال طلا دست پیدا کرد که کشتی گیران ما از حریف خیلی سترتر بودند و در حقیقت حریف قدرتمندی نداشتند اما در وزنی مثل ۶۵ کیلوگرم که رحمان عموزاد دارنده مدال طلای قهرمانی جهان به روی تشک رفت مقابل حریف مغول که دارنده مدال برنز جهان بود مغلوب شد. در وزن ۹۷ کیلوگرم هم مجتبی گلچین مقابل احمد تاجدینف روس که برای بحرین کشتی می گرفت بدون اینکه حرفی برای گفتن داشته باشد، شکست خورد. این شکست ها حتماً دلایلی دارد و کادرفنی باید دلیل آن را پیدا کند. باید دید آیا فدراسیون کشتی این مسابقات و همچنین جهانی بلگراد را بازبینی می کند و به دنبال پیدا کردن دلایل می رود یا نه؟ این شکست ها هرگز نمی تواند اتفاقی باشد و حتماً دلایل فنی دارد؛ حالا یا به ضعف فنی کادرفنی برمی گردد

و یا به عدم اعتماد به نفس کشتی گیران اما باید همان طوریکه رقبا می نشینند و نقاط ضعف و قوت را آنالیز می کنند، خود فدراسیون کشتی هم بدون هیچ تعارفی نقاط ضعف و قوتش را آنالیز کند و به جمع بندی برسد.

تیم ملی کشتی آزاد در بازی های آسیایی هانگژو به سه مدال طلا دست پیدا کرد که یکی از این طلاها متعلق به وزن ۷۴ کیلوگرم بود. یونس امامی که از سال ۲۰۱۹ به ترکیب تیم ملی رسیده و حالا دو مدال برنز جهان و یک طلا و یک برنز قهرمانی آسیا را در کارنامه دارد اما در اولین حضورش در بازی های آسیایی به مدال طلا رسید. امامی در جهانی بلگراد هم در ترکیب تیم ملی بود اما نتوانست به مدال برسد و حتی در شانس مجدد هم با شکست مقابل ختاک تسابلوف به سهمیه المپیک هم نرسید اما در هانگژو کشتی های بهتری گرفت و اولین طلای تیم ملی کشتی آزاد را کسب کرد.

یک آکادمی و این همه استعداد در وزنه برداری چینی ها اینجا در به در دنبال سهراب و کیانوش

مازیار فیروز
روزنامه نگار

مسابقات وزنه برداری بازی های آسیایی در محله ای به نام شیائوشن برگزار می شود. منطقه ای که به نظر می رسد نسبت به جاهای دیگر هانگژو از سطح اجتماعی پایین تری برخوردار است اما این دلیل نمی شود امکانات برای آنها و مردمی که در آن منطقه ساکن هستند کمتر باشد. اینجا چسبیده به سالن، یک آکادمی خیلی بزرگ است که تعداد بی شماری از بچه ها آموزش وزنه برداری می بینند؛ بچه هایی شش تا هفت سال. خانواده ها از پشت شیشه نگاه شان می کنند و دروغ نگوییم اندازه کل جهان وزنه بردار دارند. در همین محله پایین، امکانات دارند و وقتی مسابقه ای برگزار می شود، بلیت های خیلی سریع تمام می شود. ست های وزنه برداری که بچه ها از آنها استفاده می کنند از همه ست های وزنه برداری ما بیشتر و بهتر است، حتی

کفش های اصلی که می پوشند هم همین طور. نکته اما جایی جالب می شود که یکی از مادرها می گفت: «دوست دارم بچه ام بشود یکی مثل «لی داین، قهرمان وزنه برداری چین»، وقتی دلشش را پرسیدم سریع گوشش اش را باز کرد تا ادامه مکالمه با مترجم همراهش باشد. می گفت لی داین یک الگو است برای همه بچه های نسل جدید است. می گفت پسرش او را الگو قرار داده و می خواهد بشود یکی مثل او. امروز هم به سالن آمده ایم تا با لی عکس یادگاری بگیریم.» از او سؤال کردیم در چین رشته های ورزشی زیاد است، چطور پسران را به سمت وزنه برداری آوردید، که او گفت: «بیشتر از سه هفته بررسی ها طول کشید. فرم بدن پسرم طوری است که گفتند به درد وزنه برداری می خورد. متخصصان تشخیص دادند، پسرم هم خودش علاقه دارد. ما هر روز مسیر زیادی را با مترو طی می کنیم تا برای تمرین به اینجا برسیم.» او از یک بورسیه حرف می زد و می گوید: «ورزش کردن در چین هزینه خیلی

زیادی نمی خواهد. بخشی از هزینه های ورزش پسرم را دولت از طریق مدرسه اش می دهد. کفش دوپنده و کیف ورزشی را هم به او داده اند. می خواهم یک لی داین از او بیرون بیایم.» اینجا اما وزنه برداری آنچنان محبوب نیست؛ همه دل شان نمی خواهد وزنه بردار شوند اما وقتی پای استعداد به میان بیاید گاهی علاقه باید کم کم کسب شود. بررسی های لازم در آکادمی های مختلف انجام می شود. استعدادیاب ها موشکافانه بررسی می کنند تا استعدادی هدر نرود، اینجا هر چندر که پاندا را دوست دارند علاقه زیادی هم به پینگ پنگ دارند. مثل کشتی ما؛ پینگ پنگ ورزش ملی شان است و کاملاً با واژه دیگر آن یعنی تنیس روی میز بیگانه هستند. وقتی می گویند پینگ پنگ، چشمان شان چنان برقی می زند که توصیف کردنی نیست. با این حال گرایش به سمت رشته های دیگر رفته رفته دارد زیاد می شود اما مسئولان ورزش چین حواس شان به خیلی چیزها

هست، به اینکه خانواده هایی که از قشر پایین جامعه هستند را چطور با یک بورسیه حمایت کنند، تکلیف بچه ها را با یک استعدادیابی روشن کنند و برای آینده شان یک مسیر روشن بسازند اما کیلومترها آنطرف تر و در ایران آینده نگری، حمایت دولتی و بورسیه که هیچ؛ اینجا هنوز به دنبال سهراب مرادی ها هستیم و داریم خودمان را با خاطرات بهداد و کیانوش و وزنه زدن های توکلی و باقری در بیست سال پیش سرگرم می کنیم و اصلاً حواس مان نیست که چه بلایی

دارد سر ورزش کشورمان می آید. اینجا استعداد های زیادی داریم اما چون فوتبال پر درآمد است بیشتر خانواده ها دوست دارند پسرشان فوتبالیست شود و آنهایی هم که دختر دارند ورزش هایی مثل والیبال و بسکتبال را ترجیح می دهند.

اینجا استعدادها هدر می روند چون اصلاً نظارتی روی هیچ چیز نیست و اگر یک دفعه جرقه ای زده می شود و دختر یا پسر در مسابقات آسیایی، جهانی و المپیک می درخشد بخش بزرگ این کار

را خودشان و خانواده شان انجام داده اند. اینجا خانواده ها روی رشته ای مثل وزنه برداری فکر نمی کنند چون باورشان است که به بدن آسیب می زند و درآمدش خوب نیست و می گویند مگر از بین این همه آدم چند نفرشان می شود حسین رضازاده؟! شاید هم راست می گویند و همان نیم بند فوتبال بازی کردن در تیمی نه چندان معروف، بیارزد به سال ها رفتن زیر وزنه و نبرد با پولاد سخت. اینجا درآمد از ورزش مهم تر است.